

РЕШЕНИЕ

№ 7341

гр. София, 23.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав, в
публично заседание на 27.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: София Тодорова

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **5151** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 46, ал. 5 от Закона за общинската собственост (ЗОбС).

Образувано е по жалба на В. М. Г., подадена чрез адв. М. Д., срещу заповед № РСР25-РД48-5/22.04.2025 г., издадена от кмета на Район „С.“ – Столична община, с която е отменена заповед за настаняване № 2/17.02.1992 г. на същия административен орган и е прекратен сключеният въз основа на нея договор за наем № 158Ж/15.07.2005 г. с В. М. Г. за общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] състоящ се от една стая, кухня и сервизни помещения (АОС № 2278 от 18.05.2022 г. на Столична община (СО), Район „С.“).

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на заповедта, като постановена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в нарушение на материалния закон и при несъответствие с целта на ЗОбС. Твърди се, че изложените в заповедта основания за прекратяване на наемното правоотношение, са неправилни и недостоверни. Посочва се, че наемателката винаги е спазвала изискването за добри нрави и се е съобразявала с правото на останалите живущи в сградата на нормален и спокоен живот. Твърди се също, че наемателката заплаща наемът и консумативите си в съответствие с договора за наем. Счита, че не е отпаднало нито едно от условията за настаняване на наемателката в общинското жилище. Не представя доказателства. Иска отмяна на оспорената заповед.

Ответникът – кметът на Район „С.“ – СО, чрез юрк. И. и юрк. С., изразява становище за неоснователност на оспорването и законосъобразност на заповедта и моли за отхвърлянето му.

Видно от заповед за настаняване № 2/17.02.1992 г. на кмета на Район „С.“ – СО В. М. Г. и нейният син И. Г. К. са настанени в общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк],

[жилищен адрес].

Не се спори по делото между страните, а и от представения по делото договор за наем № 158Ж/15.07.2005 г. се установява, че в изпълнение на горната заповед за настаняване, наемодателят кметът на Район „С.“ – СО е предоставил за ползване под наем на наемателя В. М. Г. общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес].

С Допълнително споразумение от 20.12.2017 г. към договор № 158Ж/15.07.2005 за наем на общинско жилище, страните са се споразумели наемната цена на жилището да е в размер на 46.94 лева, платима ежемесечно до 15-то число на текущия месец за следващия.

Видно от Акт № 2278 от 18.05.2022 г., общинското жилище, представляващо апартамент 119, находящо се в [населено място],[жк]е частна общинска собственост.

Видно от данните по делото – многобройни уведомления за неплащане на наем и консумативи, въз основа заповед № РСР24-РД09-413/09.09.2024 г. на кмета на Район „С.“ – СО за преглед на наемното досие на В. М. Г. и установяване на системно неизпълнение на договорните задължения за заплащане на консумативни разходи и наем е извършена проверка на адреса на жилището на наемателката. Резултатът от проверката е обективиран в протокол № РСР25-КП71-16/24.03.2025 г., като е отразено, че след неколкократно позвъняване на различни звънци вратата на входа е била отворена от касиера на етажната собственост и служителите на районната администрация са получили достъп до входната врата на общинското жилище. Извършени са неколкократно позвънявания, но не е осъществен контакт с наемателката. Установено е, че на вратата на ап. 119 е залепено уведомление съгласно което лицето следва да се яви в 14-дневен срок за връчване на писма № РСР25-ГР94-150/22.01.2025 г., № РСР25-ГР94-93/16.01.2025 г. и № РСР25-ГР94-150/16.01.2025 г.

По делото е налично посоченото уведомление от 12.03.2025 г. , изготвено по реда на чл. 18а, ал. 9 от АПК, както и писмата № РСР25-ГР94-150/22.01.2025 г., № РСР25-ГР94-93/16.01.2025 г. и № РСР25-ГР94-150/16.01.2025 г., с които В. М. Г. е поканена да плати дължими суми към 15.01.2025 г. към „Топлофикация София“ ЕАД за консумирана топлоенергия в размер на 6920.15 лв. (за периода 05.2008 г. – 12.2024 г.), поканена е да заплати неизплатени суми за дължим наем в размер на 281.64 лв. (просрочие от 6 месеца) към 13.01.2025 г., както и законната лихва в размер на 47.00 лева, съответно поканена е да заплати към „Софийска вода“ АД неизплатени суми към 10.01.2025 г. в размер на 996.32 лв. (10 фактури). Във всяко от посочените писма е отразено, че при неизпълнение в указания 14-дневен срок от получаване на писмата, наемното правоотношение ще бъде прекратено и ще се извърши процедура за изземване на общинското жилище със съдействието на полицията.

С протокол № РСР25-ВК66-551/08.04.2025 г., изготвен от Комисията по чл. 10 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община (НРУУРОЖТСО) е установено, че наемателката има неплатени суми за наем и битови сметки, от които 375.52 лева за наем, ведно със законната лихва (8 месеца), неплатени консумативи към „Софийска вода“ АД за срок от 10 месеца на стойност 996.32 лева и неизплатени суми към „Т. С.“ в размер на 7260.52 лева за период от 05.2008 г. до 02.2025 г. В протокола е посочено, че на основание чл. 46, ал. 1, т. 1 от ЗОБС наемното правоотношение се прекратява при неплащане на наемната цена или на консумативните разходи за повече от 3 месеца. Наемателката многократно е предупреждавана устно и писмено за дължими наемни суми и консумативни разходи. Отразено е, че са изпратени десетки писма, които не се получават от техните адресати, направени са неколкократно опити за провеждане на телефонни разговори, но същите са били неуспешни. Опитите за осъществяване на контакт с наемателите е без резултат. Отразено е, че срокът за явяване в администрацията за получаване на писмата, посочени по-горе

е изтекъл на 02.04.2025 г. като указанията не са изпълнени. Освен изложеното е констатирано, че наемателите не изпълняват и задължението, обективизирано в договора за наем и чл. 22, ал. 2 от НРУУРОЖТСО, доколкото за 2022 г., 2023 г. и 2024 г. не са подавани ежегодни декларации по чл. 6 от Наредбата. Установено е също, че на 20.08.2020 г. е вписан препис от саморъчно завещание на Ц. Й. Н., който завещава на И. Г. К. (синът на наемателката, който е настанен в общинското жилище с нея) недвижим имот, находящ се в [жк], [жилищен адрес] с площ 80 кв. м., както и че по партидата на И. Г. К. са вписани две сделки – продажба на жилищна сграда с площ по документи 70 кв. м. и S от дворно място с площ по документи 542 кв. м., находящи се в [населено място], общ. Б.. Предвид всичко изложено, Комисията е констатирала, че са налице предпоставките по чл. 46, ал. 1, т. 1, т. 4 и т. 7, на чл. 33, ал. 1, т. 4 и т. 6 от НРУУРОЖТСО и чл. 5, т. 5, подт. 5.1 и подт. 5.4 от договор за наем № 158Ж/15.07.2005 г., поради което е предложила да се издаде заповед за прекратяване на договора за наем между В. М. Г. и СО – Район „С.“ и за отмяна на заповед № 2/17.02.1992 г. на кмета на СО – Район „С.“, с която лицето е настанено в общинско жилище.

Въз основа на така развитото се административно производство е издадена и процесната заповед № РСР25-РД48-5/22.04.2025 г., издадена от кмета на Район „С.“ – Столична община, с която е отменена заповед за настаняване № 2/17.02.1992 г. на същия административен орган и е прекратен сключеният въз основа на нея договор за наем № 158Ж/15.07.2005 г. с В. М. Г. за общинско жилище, находящо се в [населено място], [жк], [жилищен адрес] състоящ се от една стая, кухня и сервизни помещения (АОС № 2278 от 18.05.2022 г. на Столична община, Район „С.“).

Жалбоподателката не е представила доказателства за плащане на дължимите суми за наеми и консумативи. Налични са множество писма, с които същата многократно е уведомявана, че дължи суми за наеми и консумативи, налични са и доказателства за непотърсени съобщения или получаването на такива от упълномощено лице. Представени са и заповеди за прекратяване на наемните правоотношения поради неплащане на наем, датиращи от 2006 г. насам. По преписката е налична декларация по чл. 6 от НРУУРОЖТСО едва от 2020 г., като последващи такива няма данни да са подавани. Представен е и справка по персоналната партида на И. Г. К. от 29.08.2014 г. до 29.08.2024 г., видно от която лицето е извършвало продажби на недвижимите имоти, посочени в протокола на комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО, както и че същият е наследник по завещание на имот от 80 кв. м. в сграда в [населено място].

В хода на съдебното производство от ответника са представени доказателства, че към 17.10.2025 г. В. Г. е длъжник за наем на общинско жилище, като дължимата сума е в размер на 582.96 лв. и лихви в размер на 89.64 лева. Приложена е и справка от „Топлофикация София“ ЕАД, видно от която към 15.10.2025 г. В. Г. дължи сума от 4062.01 лева за периода от 05.2008 г. до 09.2025 г. Представени са и данни за образувани 7 съдебни производства срещу В. Г. от „Топлофикация София“ ЕАД и 5 дела, образувани от „Софийска вода“ за незаплатени консумативи към посочените дружество за обитаваното от нея жилище.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу подлежащ на обжалване административен акт и в законоустановения срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед № РСР-РД48-5/22.04.2025 г. е издадена от компетентен орган – кметът на Район „С.“ - Столична община, съобразно правомощията му по чл. 46, ал. 2 ЗОС. Съгласно посочената разпоредба и чл. 33, ал. 2, изр. 1 от НРУУРОЖТСО наемното правоотношение се прекратява със заповед на органа, издал настанителната заповед. Настанителната заповед в

случая е издадена по реда на действащия към момента на издаването ѝ Закон за наемните отношения /отм. с § 14 от Преходните и Заключителните разпоредби на Закона за общинската собственост - ДВ, бр. 44 от 21 май 1996 г., в сила от 1 юни 1996 г. / . Макар настанителната заповед в конкретния случай да е издадена от органа по чл. 13, ал. 1 ЗНО (отм.); - началник на служба за жилищно настаняване, след нормативната промяна, въведена през 1996 г. със ЗОБС органът, компетентен да издава заповед за настаняване в общинско жилище, съответно и да прекратява наемно правоотношение е кметът на района по местонахождението на жилището. Съгласно действащия чл. 19, ал. 1 от НРУУРОЖСО, настаняването се извършва със заповед от кмета на района по местонахождение на жилището. В случая, имотът се намира в район "С." и оспорената заповед е издадена от кмета на район "С.", Столична община, който се явява компетентен да издава заповеди за настаняване в този район.

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. Спазени са изискванията на чл. 35 и 36 АПК, административният орган преди издаването на заповедта е изяснил всички относими факти и обстоятелства относно задълженията на наемателя за наем и консумативи към „Топлофикация София“ ЕАД и към „Софийска вода“ АД за процесното общинско жилище, уведомил е В. М. Г. за техния размер по реда на чл. 18а, ал. 9 от АПК, доколкото не е съществувала възможност за друг начин на връчване на писмата, както и е дал възможност и срок сумите да се платят доброволно. В указания срок сумите не са платени, поради което е предприета процедура за прекратяване на наемните правоотношения. Следва да се отбележи, че цялостното поведение на жалбоподателката през годините индикира към нежелание да приема съобщения от общинската администрация относно дължими от нея суми, доколкото голяма част от съобщенията са с отбелязване „непотърсено“. Въпреки това комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО, неправилно е изчислил срока за доброволното изпълнение на тези задължения. Видно от приложеното по делото уведомление, същото е от 12.03.2025 г., като в него е предоставен 14-дневен срок за явяване на В. Г. за получаване на писма № РСР25-ГР94-150/22.01.2025 г., № РСР25-ГР94-93/16.01.2025 г. и № РСР25-ГР94-150/16.01.2025 г. Въпреки че разпоредбата на чл. 18а, ал. 9 от АПК предвижда едноседмичен срок за получаване на документите, в случая следва срокът да се изчисли в рамките на предоставения от районната администрация, тъй като противното би могло да въведе адресатът в заблуждение. Изчислен съобразно предоставените от административния орган 14 дни, срокът за явяване в Столична община – Район „С.“ е изтекъл на 26.03.2025 г. От следващия ден е започвал да тече срокът за доброволното плащане на сумите към наемодателя, „Топлофикация София“ ЕАД и „Софийска вода“ АД. В заключение съдът стига до извода, че срокът за доброволно плащане на дължимите суми е изтекъл на 09.04.2025 г. Предвид изложеното, неправилно комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО е приела, че срокът за изпълнение е изтекъл на 02.04.2025 г. Въпреки така установеното, това обстоятелство не се отразява върху законосъобразността на оспорения административен акт, тъй като същият е издаден едва на 22.04.2025 г. и по делото не са налични доказателства, че е извършено каквото и да било плащане от жалбоподателката за процесните суми.

За фактическите основания, послужили за издаване на заповедта, административният орган е препратил към Протокол № РСР25-ВК66-551/08.04.2025 г., в който подробно са описани дължимите суми за наеми и консумативи, липсата на представени декларации по чл. 6 от НРУУРОЖТСО и наличието на друго жилище на сина на Г. в [населено място] и покупко-продажба на недвижими имоти. Като правни основания в заповедта са посочени разпоредбите на 46, ал. 1, т. 1, т. 4, т. 7 и ал. 2 на ЗОС и чл. 33, ал. 1, т. 4 и т. 6 от НРУУРОЖТСО и чл. 5, т. 5, подт.

5.1, подт. 5.4 и подт. 5.7 от Договор за наем № 158Ж/15.07.2005 г.

В тази връзка неоснователни са възраженията на жалбоподателката, че от съдържанието на заповедта не може да се установят мотивите за издаването ѝ. Съдът намира, че административният акт е издаден при спазване на установената писмена форма и изискуеми реквизити /чл. 59, ал. 2 от АПК/. Същият отговаря и на законовите изисквания за съдържание, доколкото в него изрично е посочено правното основание за издаването му - чл. 46, ал. 1, т. 1, т. 4, т. 7 и ал. 2 на ЗОС и чл. 33, ал. 1, т. 4 и т. 6 от НРУУРОЖТСО и чл. 5, т. 5, подт. 5.1, подт. 5.4 и подт. 5.7 от Договор за наем № 158Ж/15.07.2005 г.. Фактическите основания се съдържат в представените към административната преписка Протокол № РСР25-ВК66-551/08.04.2025 г. Заповедта е мотивирана с констатациите в него. Наличието на мотиви, извън проверявания акт е изцяло допустимо, съгласно Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на Върховния съд. Изложеното в документите по административната преписка представлява юридическия факт (респ. фактическият състав), от който органът черпи упражненото от него субективно административно право. Това са конкретните факти, въз основа на които същият е счел, че следва да упражни предоставената му компетентност и на базата на които се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразност на акта. Съгласно ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС на РБ мотивите към административния акт могат да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт от помощни и подчинени на издателя на акта органи. Изложеното в документите в административната преписка в тяхната съвкупност, представляват фактическото основание, съответстващи на изведеното от органа правно основание по чл. 46, ал. 1, т. 1 и т. 7 от ЗОБС, чл. 33, ал. 1, т. 6 от НРУУРОЖТСО, което го е мотивирало да вземе решението си. Изложените в документите по административната преписка фактическите основания са именно мотиви на крайния акт. Предвид това неизлагането на подробни мотиви в процесният административен акт, не съставлява съществено нарушение на процесуалните правила и актът следва да се приеме за мотивиран, тъй като фактическите основания и конкретните съображения за издаването му се съдържат в посочените съпътстващи документи, изготвени преди издаване на крайния акт. Обжалваният акт изрично препраща към протокола на комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО, който от своя страна пък съдържа констатациите по справките от неплатени наеми, дължими консумативи към „Топлофикация София“ ЕАД, към „Софийска вода“ АД, относно липсата на декларации по чл. 6 от НРУУРОЖТСО, както и отпадане на условията за настаняване на наемателя в общинско жилище ,т. е. противно на доводите на жалбоподателката налице е изрично препращане към тези документи. По отношение на основанията за прекратяване на наемните правоотношения по чл. 46, ал. 1, т. 4 от ЗОБС и чл. 33, ал. 1, т. 4 от НРУУРОЖТСО, съдът счита, че актът не съдържа фактически основания и в тази част същият е немотивиран по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.

Безспорно по делото е установено, че ползваното жилище е частна общинска собственост. Съгласно разпоредбата на чл. 46, ал. 1, т. 1 ЗОБС наемните правоотношения се прекратяват поради неплащане на наемната цена или на консумативните разноски за повече от три месеца. Съгласно чл. 5, т. 5.1 от договора за наем от 15.07.2005 г., същият се прекратява при неплащане на наемната цена или на консумативните разноски за повече от 6 месеца. В раздел V, чл. 6 от договора е регламентирано прекратяването на договора да става със заповед на кмета на района.

От приетите по делото доказателства се установява, че е изпълнено условието по чл. 46, ал. 1, т. 1 ЗОБС за прекратяване на наемното правоотношение, възникнало на основание сключения между страните договор за наем. Видно от доказателствата по делото В. М. Г. има непогасени задължения за наеми за 6 месеца, неплетени консумативни разходи към „Топлофикация София“ ЕАД за топлоснабден имот, находящ се в [населено място] ж. к. „Фондови жилища“, [жилищен адрес] в размер на общо 7260.52 лв. към датата на издаване на заповедта, за периода от м.

май 2008 г. до м. февруари 2025 г. Следва да се отбележи, че наемателят В. М. Г. е имала непогасени задължения към „Т. С. ЕАД“ периодично за период от преди 2005 г., за което свидетелстват приложените по делото доказателства и неколкочкратните опити на районната администрация да прекрати наемното правоотношение с нея. Налице са и задължения към „Софийска вода“ за период от 10 месеца на стойност 996.32 лева. По делото от страна на жалбоподателката не са ангажирани доказателства за заплащане на посочените задължения.

Ето защо по безспорен начин се доказва по делото, че В. М. Г. е неизправна страна по договора за наем, тъй като в нарушение на чл. 5, т. 5.1 от договора не е заплащала редовно всички консумативи и разноски, свързани с ползването на жилището.

На следващо място административният орган е приел, че е налице и предпоставката на чл. 46, ал. 1, т. 4 от ЗОБС, като допълнително основание за отмяна на настанителната заповед и прекратяване на наемното правоотношение. Събраните по делото доказателства не установяват наличието на това законово основание за прекратяване на наемното правоотношение на В. Г. за процесното общинско жилище. Заповедта предмет на настоящото съдебно производство е немотивирана в тази част. Административният орган не е изложил фактически основания за издаването ѝ по чл. 46, ал. 1, т. 4 от ЗОС, нито в административния акт, нито в протокола, към който заповедта препраща. Вярно е обстоятелството, че в заповедта е посочено правното основание за издаването ѝ - чл. 46, ал. 1, т. 4 от ЗОС, но само по себе си това не е достатъчно. При положение, че по делото няма данни, че процесният имот е бил в лошо състояние и още повече, че в представените по делото протоколи изрично е описано, че наемателката не е открита и не отваря вратата на апартамента, не става ясно как е формиран този извод - установено наличие на неполагане на грижи от наемателката. Представените в съдебно заседание снимки не могат да се противопоставят на липсата на мотиви в административния акт и в протокола на комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО, както и на доказателствата в административната преписка. Представените снимки не са и годни да докажат, че имотът е бил в лошо състояние, тъй като от тях не може да се установи, че касаят точно жилището, което обитава семейството на Г..

По отношение на посоченото от административния орган основание по чл. 46, ал. 1, т. 7 от ЗОБС, съдът счита, че са налице материалноправните предпоставки за прекратяване на наемното правоотношение. Разпоредбите на чл. 46, ал. 1, т. 7 от ЗОБС и чл. 33, ал. 1, т. 6 от НРУУРОЖТСО обвързват правомощието за прекратяване на наемното правоотношение с отпадане на условията за настаняване на наемателя в общинско жилище. За да бъдат приложими цитираните правни норми, следва да са настъпили такива изменения в обстоятелствата, обусловили настаняването в общинското жилище, които вече изключват наемателя от категорията на лицата, отговарящи на условията за настаняване в тях.

Условията за настаняване в общинско жилище са регламентирани в разпоредбата на чл. 5, ал. 2 от НРУУРОЖТСО, като според т. 2, едно от условията за настаняване в общинско жилище е лицата да не притежават жилище, вила или идеални части от такива имоти, годни за постоянно обитаване, или право на ползване върху тях, на територията на Столична община и в районите на населени места от 0 до 3 категория включително, определена в Единния класификатор на административно-териториалните и териториалните единици в Република България. От доказателствата, приети по делото, се установява, че синът на жалбоподателката – И. К. притежава по силата на завещание жилище на територията на СО, като той също живее с майка си и е наемател на общинското жилище. И тъй като всички наематели на общинското жилище следва да отговарят кумулативно на условията, предвидени в чл. 5, ал. 2 от НРУУРОЖТСО след като е отпаднало условието по т. 2 от посочения текст, те са престанали да отговарят на условията за настаняване в общинско жилище.

При горните съображения, съдът счита, че заповедта за прекратяване на договора е издадена при наличие на правните основания, посочени в чл. 46, ал. 1, т. 1 и т. 7 от ЗОБС, съответно чл. 33, ал. 1, т. 6 от НРУУРОЖТСО, свързани с неплащане на наем и консумативните разходи за топлинна енергия и вода, както и наличие на друго жилище в [населено място], коректно

мотивирани с относимите фактически и правни основания в акта.

В този смисъл оспорената заповед е постановена при спазване на материалноправните предпоставки за издаването ѝ, поради което не е налице основание за отмяна по чл. 146, т. 4 от АПК.

Достатъчно е да е налице, което и да е от основанията за прекратяване на наемното правоотношение, а такива съдът приема за налични и доказани към датата на издаване на акта по чл. 46, ал. 1, т. 1 и т. 7 от ЗОБС, съответно чл. 33, ал. 1, т. 6 от НРУУРОЖТСО, поради което заповедта е материално законосъобразна.

При установената по делото фактическа обстановка, по силата на разпоредбата на чл. 46, ал. 1, т. 1, и т. 7 от ЗОБС, съответно чл. 33, ал. 1, т. 6 от НРУУРОЖТСО, административният орган винаги може да пристъпи към прекратяване на договора, което и е направил.

Макар в едно гражданско правоотношение всяка от страните да има право да прекрати договора при неизпълнение на задълженията от другата страна, но да не е длъжна да го стори, доколкото кметът на Район „С.“ е длъжностно лице, което следва да следи не за собствените си, а за интересите на общината, съдът счита, че стриктното спазване на този текст е и негово задължение. То е свързано и със засягане на обществени интереси, чрез попълване на приходите в общинския бюджет, както и недопускане на лица, които не заплащат редовно наем и разходи по ползване на общинското жилище и притежаващи други жилища, да злоупотребяват и да заемат такова, при положение, че картотекираните нуждаещи са многобройни.

Предвид горното, заповедта съответства и на целта на закона и не е налице основание за отмяната ѝ по чл. 146, т. 5 от АПК.

Оспорваната заповед се явява законосъобразен административен акт, като издаден от компетентен орган и в изискуемата форма в частта, с която наемното правоотношение се прекратява на основание чл. 46, ал. 1, т. 1 и т. 7 от ЗОБС, чл. 33, ал. 1, т. 6 от НРУУРОЖТСО, в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, при постановяването на който не са допуснати съществени процесуални нарушения, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд - С. – град, II отделение, 29 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. М. Г. срещу заповед № РСР25-РД48-5/22.04.2025 г., издадена от кмета на Район „С.“ – Столична община.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: